

«ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕ ΜΙΑ ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΗ ΤΗΣ»

Όπως αναμενόταν ο μεγαλοδικηγόρος Αλέξης Κούγιας ανέλαβε την υπεράσπιση ενός από τους δύο αστυνομικούς που κατηγορούνται πως βίασαν μια κοπέλα μέσα στο Α.Τ. Ομονοίας. Μέσα σε διάφορα άλλα που είπε στα ΜΜΕ για την υπόθεση έκανε και την εξής φρικιαστική δήλωση: «Η κοπέλα ικανοποίησε μία φαντασίωσή της» ενώ παράλληλα επισήμανε ότι οι δύο ένστολοι δεν θα απομακρυνθούν από το αστυνομικό σώμα.

Αντί να υπάρχει, τουλάχιστον, σεβασμός και προσοχή απέναντι σε μια νέα κοπέλα που καταγγέλλει τον βιασμό της μέσα σε ένα αστυνομικό τμήμα, έχουμε, από μεριάς του γνωστού ποινικολόγου, τον διασυρμό της 19χρονης υποστηρίζοντας ότι ικανοποιούσε τις ερωτικές της φαντασιώσεις. Έτσι απλά, μια κοπέλα που καταγγέλλει ένα βιασμό μετατρέπεται από θύμα σε αυτουργό. Αυτή επεδίωξε τις σεξουαλικές πράξεις, αυτή έφταιγε, αυτή είναι υπεύθυνη για ό,τι έγινε. Η γνωστή ιστορία, για όλα τα θύματα βιασμού, επαναλαμβάνεται. Αυτή προκάλεσε με τη συμπεριφορά της, με το ντύσιμο της, με λίγα λόγια «τα ήθελε». Μετά μπορεί να μην της άρεσε ό,τι έγινε και αποφάσισε να μιλήσει για βιασμό. Πόσο βολικό σχήμα... Θα έπρεπε ο μεγαλοδικηγόρος να μην

προβεί σ' αυτή τη δήλωση, όπως και σε πολλές άλλες δηλώσεις που έχει κάνει στο παρελθόν. Όμως είναι μαθημένος να δημιουργεί κλίμα ώστε η κοινή γνώμη να στρέφεται ενάντια στα θύματα, να χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να αθώσει τους πελάτες τους ειδικά όταν αυτοί είναι άνθρωποι της εξουσίας όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση οι δύο αστυνομικοί. Και έτσι δεν διστάζει, ανερευθιάστα, να σπιλώσει ανθρώπους, να τους καθιστά υπεύθυνους για τυχόν εγκλήματα διαπράχθηκαν πάνω τους.

Πρόκειται για κάποια λανθασμένη επαγγελματική πρακτική. Όχι μόνο. Πρόκειται και για μια αντίληψη που διακατέχει όλους τους μεγαλόσχημους, όπως τον Αλέξη Κούγια. Πάντα φταίει ο αδύναμος. Αυτοί που βρίσκονται στην εξουσία ή έχουν εξουσία έχουν πάντα δίκιο, ό,τι και αν κάνουν, και δεν πρέπει να τιμωρούνται. Γιατί αν τιμωρηθούν περνούν λάθος μηνύματα προς την κοινωνία. Για αυτό και ο μεγαλοδικηγόρος εμφανίζεται τόσο σίγουρος ότι οι δύο αστυνομικοί δεν θα απομακρυνθούν από το αστυνομικό σώμα. Και κάπως έτσι τα πράγματα καταλήγουν να είναι πολύ απλά. Η κοπέλα φταίει γιατί είχε περιέργα σεξουαλικά γούστα ενώ οι δύο αστυνομικοί, οι άτεγκτοι θεματοφύλακες του νόμου, προφανώς είναι αθώοι...

κοινωνικά ζητήματα – μην ξεχνάμε και τις πρεσβείες που παίζουν και αυτές σημαίνοντα ρόλο.

Αυτή η ιδιόμορφη σαπίλα επηρεάζει και ένα μέρος της κοινωνίας. Μαθαίνει να ζει με αυτή, πολλές φορές γίνεται και μέρος της και την «επιστρέφει» με βία ή με ειδικούς τρόπους προς τον ίδιο τον εαυτό της ή προς το πολιτικό σύστημα – αυτό αλήθεια συμβαίνει λιγότερο. Αυτό ακριβώς το φαινόμενο εκμεταλλεύεται το σύστημα και προσπαθεί να δείξει ότι ο ένας και μοναδικός ένοχος, κατά βάθος, είναι η ίδια η κοινωνία, οι παραπεταμένοι πολίτες και τα θύματα των ίδιων των εγκλημάτων, όπως έγινε στην περίπτωση του βιασμού της 19χρονης στο Α.Τ. Ομόνοιας ή με συνεχείς διώξεις απέναντι στη μάνα της 12χρονης λες και αυτή είναι ο εγκέφαλος του κυκλώματος.

Αναλγησία

Εδώ ακριβώς φαίνεται και η αναλγησία του πολιτικού συστήματος και των μηχανισμών του. Στη συστηματική εξόντωση της μάνας της 12χρονης, λες και αυτή είναι η μοναδική

υπεύθυνη για ό,τι έγινε. Δεν υπάρχει προαγωγός-βιαστής, δεν υπάρχει κύκλωμα, δεν υπάρχουν αγγελίες, δεν υπάρχει λίστα επίδοξων παιδεραστών, δεν υπάρχει τίποτα από όλα αυτά... Υπάρχει μόνο μια μάνα που δεν έκανε καλά τη δουλειά της... Πόση υποκρισία από ένα σύστημα που πέταξε αυτή την οικογένεια στο περιθώριο. Η ανυπαρξία κοινωνικών υπηρεσιών δεν φαίνεται να πειράζει κάποιον, το μόνο που φαίνεται να ενοχλεί είναι η πιθανότητα να αποκαλυφθεί το κύκλωμα. Αλλά είπαμε: συγκάλυψη...

Η ίδια αναλγησία φαίνεται να υπάρχει και στην υπόθεση του βιασμού στο Αστυνομικό Τμήμα Ομονοίας. Εύκολα, μετά την απολογία τους, οι δύο αστυνομικοί αφήνονται ελεύθεροι, λες και πρέπει να δοθεί παντού το μήνυμα ότι με την αστυνομία δεν πρέπει να μπλέξει κάποιος. Γιατί ακόμα και θύμα να είναι, μάλλον θύτης θα καταλήξει. Άλλωστε αυτή είναι και η υπερασπιστική γραμμή των δύο αστυνομικών: Ότι η 19χρονη ήταν λίγο «περίεργη» και ήθελε να ικανοποιήσει τις ερωτικές της φαντασιώσεις. Αλλά είπαμε: Σαπίλα...

editorial

Είναι η Ελλάδα χώρα βιαστών;

Δεν περνά μέρα που να μην βομβαρδιστούμε από καταγισμό «βομβών»-ειδήσεων για τη δράση βιαστών και για βιασμούς που γίνονται σε όλη τη χώρα. Τα ΜΜΕ διογκώνουν υπέρμετρα το ζήτημα, μετατρέπουν εσκεμμένα τον τηλεθεατή ή αναγνώστη σε κάτι σαν μπανισιριτζή των αποτρόπαιων εγκλημάτων, ιδιαίτερα σε βάρος παιδιών και γυναικών, ενώ μοιάζει σαν να διαφημίζεται ο τρόπος που μπορεί κανείς να κάνει χρήση του διαδικτύου για να ικανοποιήσει αρρωστημένες ορέξεις. Άλλωστε η εμπορευματική και ψηφιακή κοινωνία προσφέρουν όλα τα «προϊόντα», και το διαδίκτυο πραγμάτων θα λύσει την αναγκαία διασύνδεση πελατείας και κυκλωμάτων για την πραγματοποίηση του εμπορεύματος. Δεν έχει τόση σχέση αν πρόκειται για παιδί, για αγόρι ή κορίτσι, δεν ενδιαφέρει τίποτα – επειδή κι εδώ ισχύει το σχήμα «προσφορά και ζήτηση», πιθανά και το «ο πελάτης έχει πάντα δίκιο»...

Με την κατεργασία τριών τουλάχιστον δεκαετιών λιτότητας-μνημονίων-ανατίναξης όλων των ισχών δομών κοινωνικής μέριμνας που υπήρχαν, με την εγκατάλειψη ολόκληρων περιοχών-γειτονιών, με τη φτωχοποίηση και τον εγκλεισμό λόγω πανδημίας, ήταν αναμενόμενο να αυξηθούν οι σκοτεινές πλευρές της κοινωνίας, ο υπόκοσμος, η παραβατικότητα, η εγκληματικότητα, η πορνεία και η εκπόρνευση. Όπως είναι φυσικό να έχουν εκτιναχθεί οι ψυχικές ασθένειες σε μεγάλο φάσμα του πληθυσμού – γεγονός που ακόμα υποτιμάται και δεν απασχολεί.

Αλλά από αυτό το σημείο έως το σημείο να δημιουργείται η αίσθηση ότι είμαστε ένας λαός βιαστών και παιδοβιαστών, υπάρχει μεγάλη απόσταση. Σαν να θέλουν να μας δημιουργήσουν αισθήματα ενοχής, να νοιώθουμε όλοι συνένοχοι, και με «μαγικό» τρόπο να μετατίθενται οι ευθύνες των θυτών στα θύματα, να στρέφεται η κοινή γνώμη ουσιαστικά ενάντια στα θύματα, και μετά... Μετά έρχονται οι μεγαλοδικηγόροι να «εξηγήσουν» ότι «η επαφή μέσω αγγελίας στο διαδίκτυο δεν διώκεται», ή ότι «πραγματοποιούνται οι φαντασιώσεις μιας 19χρονης μέσα στο αστυνομικό τμήμα» όταν τη βιάζουν δύο αστυνομικοί. Κι ύστερα ο Διγνάδης αποφυλακίζεται (παρόλο που έχει καταδικαστεί), οι δύο αστυνομικοί του Α.Τ. Ομονοίας είναι ελεύθεροι, προφυλακίζεται χωρίς ιδιαίτερα στοιχεία η μάνα της 12χρονης του Κολωνού, και τα παιδιά της σχεδόν «καμένης» οικογένειας κλείνονται σε διάφορα ιδρύματα...

Μπροστά μας συντελείται μια κατεργασία και ένα τεράστιο «δούλεμα». Ο βιαστής-προαγωγός και βασικός συντελεστής των επαφών μέσω του διαδικτύου τυγχάνει να είναι παράγοντας κομματικός, να κάνει χρήση των σχέσεων που είχε με το κράτος και τους διάφορους θεσμούς, και αυτή η πλευρά δεν ερευνάται, ούτε τονίζεται. Η λίστα των 213 ονομάτων δεν αποκαλύπτεται, με πολύ αργό ρυθμό εντοπίζονται «μικρά ψάρια» της λίστας, και συγκαλύπτονται άλλα που πιθανόν έχουν σχέσεις με κράτος, κυβέρνηση, δημοσιογραφία, επιχειρηματίες κ.ο.κ. Διογκώνεται η σαπίλα, και αυτό επηρεάζει και μέρος της κοινωνίας. Η κοινωνία όμως είναι πολλαπλά κατακερματισμένη, εγκαταλειμμένη όσο ποτέ άλλοτε, με διαλυμένες δομές, χωρίς έκφραση και δυνατότητα αντίδρασης, χωρίς ελπίδα. Η συντριπτική πλειοψηφία βλέπει και αισθάνεται ότι κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή, ότι η επισφάλεια είναι μόνιμος όρος, ότι η επιβίωση δυσκολεύει, ότι οι νέες γενιές αντιμετωπίζουν πολλά αδιέξοδα. Παράλληλα βλέπει και νοιώθει την ασυδοσία, την αλαζονεία, το «ακαταδίωκτο» που έχουν οι ελίτ και το κράτος τους (αστυνομία, δικαστική εξουσία, ΜΜΕ κ.λπ.), και καταλαβαίνει ότι υπάρχει μια σύμφυση των ελίτ με τον υπόκοσμο και ένα νέο παρακράτος που έχει δημιουργηθεί.

Από ποιον να ζητήσει η κοινωνία προστασία σε τέτοιες συνθήκες; Μπορεί να διανοηθεί κανείς τι προϋποθέσεις χρειάζονται και τι θα σήμαινε μια πραγματική καθάρση έτσι όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα; Τι χρειάζεται για να καθάρσει η «κόπρος του Αυγεία»; Αναζητείται μια απάντηση που να εμπλέκει την κοινωνία σε κίνηση, σε αντίσταση, σε επανανοηματοδότηση.